

Wiertz.

Τὰ ὀρφανά.

ΡΟΔΑΚΕΣ ΚΑΙ ΑΝΘΕΜΙΑ

1.

Ὅ ξέρω μέσα στὴν καρδιά σου
Γιὰ μένα ἀγάπη δὲν κρατεῖς,
Εἶμαι γιὰ σένα ὁ πικραμένος
Κι' εἶμαι μονάχα ὁ ποιητής.

Κι' εἶμαι γιὰ σὲ τὸ πένθος μόνο
Κι' εἶμαι τὸ νέφος ποῦ περνᾷ,
Καὶ πάει καὶ πάει νὰ χύσῃ κάπου
Τὰ δάκρυά του τὰ ἐσπερινά.

Μοῦ φτάνει τόσο. Τόσο ἄς μείνῃ,
Παρρηγοριά σ' ἔναν καιρό:
Ὅτι μοῦ φώτισαν δυὸ μάτια
Τὸ πέρασμά μου τὸ ἴσκερό...

2.

ἘΝΑ τραγουδάκι ἀκόμα
Γιὰ τὴν ἔρμν κοπελιά
Γιὰ τὰ μάτια τὰ σβυμένα
Γιὰ τ' ἀξέχαστα μαλλιά!

Ἐνα τραγουδάκι ἀκόμα
Γιὰ τὰ σέβανε, ὦ καὺμέ,
Ποῦ ἄνθισες λευκὴ καμέλια
Κι' ἐμαράθηκαν, ὦϊμέ!

Ἐνα τραγουδάκι ἀκόμα
Γιὰ τὴν πλάνα σου ὠμορφιά,
Ποῦ ἔφυγες χελιδονάκι
Γιὰ νὰ μὴ γυρίσῃς πειά!...

ΘΡΑΣ. ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ

DOMINIQUE FOURCADE

ΕΝΑΣ ἀπο τοὺς πλέον εὐέλπιδας Γάλλους καλλιτέχνας.
Ὁ Jean Philippe Dominique Fourcade, γεννήθη
τῷ 1871 εἰς τὸ διαμέρισμα Cazères Haute Garonne.
Ἐπῆρξε μαθητὴς τοῦ G. Thomas καὶ τοῦ Dubois. Ἐ-
βραβεύθη πρωτεύσας τρις εἰς τὴν Καλλιτεχνικὴν σχο-
λὴν τῆς Τουλούσης καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν καλ. σχολήν.
Εἰς τὸ Παρισίων Salon τοῦ 1899 ἔλαβεν ἔπαινον, ἐ-
θανυμάσθη δὲ εἰς τὸ τμήμα τῆς χαρακτικῆς εἰς τὴν παγ-
κόσμιον ἐκθεσὶν τοῦ Ἀγ. Λονδοβίκου. Τῷ 1901 ἐγέ-
νετο ἀξιωματικὸς τῆς Ἀκαδημίας.

Ἐξέτελεσε τὰ ἐξῆς ἔργα, πάντα θανμασθέντα:

Ἐν ἀνάγλυφον (bas reliefs) παριστῶν τὴν Ὑπεράσπι-
σιν τῆς Σημαίας, ἀνήκον εἰς τὸ 126ον σῆνταγμα τοῦ πε-
ζικοῦ (1893), ἄλλο ἀπεικονίζον τὴν ἐκλογὴν ὡς Προέ-
δρου τῆς Δημοκρατίας τοῦ Καζιμίρ Περιέ, ἀνήκον εἰς
Ἐπιτομὴν τῶν Καλῶν τεχνῶν (1894), ὁμοίως τὸν θά-
νατον τοῦ Δουρᾶν (1895). Ἐνα μέγαν ἱστορικὸν πίνακα
(panneau): Ἡ «Βουλὴ τῆς Τολούσης κατὰ τὸ 1844,
τὸ Ἐφετεῖον τῷ 1810 καὶ τὸ Ἐφετεῖον τῷ 1896.» Ἐ-
τερον πίνακα ἱστορικόν, τὸ 17ον στρατιωτικὸν σῶμα τῷ
1896. Προτομὴν τοῦ Γαμβέττα, κατὰ παραγγελίαν τῆς
Κυβερνήσεως τῆς Ἰνδο-Κίνας, ἀγαλμάτιον τοῦ Ἀγρίπ-
πίνα, ἀνάγλυφον ὀρειχάλκινον ἀναπαριστῶν τὴν Ἀπίσκει-
σιν τοῦ Προέδρου Καρὸ εἰς Τουλούσῃν (1899), μετάλ-
λιον ἀνήκοντα εἰς τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρωσίας, εἰς τὰ Μον-
σεῖον Τύνιδος, εἰς τὸν Ἀγροτικὸν σύνδεσμον τῆς Γαλλίας.
Προτομὴς τοῦ εὐεργέτου Οζένην (1895), ἐπίσης τοῦ
Ramel, τοῦ στρατηγοῦ Fabre καὶ ἄλλων.

Ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ κ. Fourcade εἶνε ὁ
«Γλυφεύς», γνησία ἔμπνευσις ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς
τέχνης, ὃν παραθέτομεν τῇ εὐμενεῖ συγκαταθέσει τοῦ
γλύπτου, παρασχόντος τὴν ἄδειαν τῆς ἐν τῇ «Πίνακο-
θήκῃ» δημοσιεύσεως διὰ τοῦ ἐν Παρισίοις φίλου ἡμῶν
κ. Γέλβεστ.

Ἡδὴ παρασκευάζει μίαν μεγάλην ἀλληγορίαν ἐξ ὀρει-
χάλκου: τὸ «Πνεῦμα τῆς τέχνης καὶ ἡ πόλις τῆς Τουλού-
σης» συνοδευομένη ἐν μετallois προσώπων ὧν εἰκόνι-
σεν ἐκ τοῦ φυσικοῦ τὰς μορφάς, ἥτοι τῶν J. Paul Lau-
reaux, τοῦ Benjamin Constant ζωγράφων καὶ τῶν
γλυπτῶν Fulguier, Mercié καὶ Marguente.

YYYYYYYYYYYY